

Чл. 212. Всѣкой отъ обвиняемитѣ се распитва отдѣлно, и сжщеврѣменно се взематъ мѣрки, щото обвиняемитѣ въ сжщото прѣстѣпление да не можтъ да се сговарятъ помѣжду си. На грамотнитѣ се прѣдоставя сами да записватъ въ протоколтъ отговоритѣ, които сж дали устно.

Чл. 213. Показанията на обвиняемия се записватъ въ първо лице, съ собственнитѣ му думи, безъ никакви измѣнения, изоставания и добавяния. Мѣстнитѣ и не твърдѣ понятнитѣ думи и изражения се обясняватъ въ вмѣстители.

Чл. 214. Когато се распитва обвиняемия, който говори непонятенъ за сждебния слѣдователь езикъ, повиква се нѣкое лице, което знае този езикъ.

Чл. 215. При изслѣдванието на нѣми или въобще на лица, които не можтъ да прѣдаватъ мислитѣ си съ думи, пазятъ се слѣдующитѣ правила:

1) ако обвиняемитѣ не можтъ да даджтъ показания писменно, то распитътъ се произвежда чрѣзъ лица, които сж навикнали точно да имъ разбиратъ знаковетѣ;

2) ако слѣдствието се произвежда въ градъ, гдѣто има заведение за въспитание на глухонѣми, привиква се единъ отъ въспитателитѣ на това заведение;

3) тѣзи, които се обясняватъ съ глухонѣмитѣ съ знакове, длъжни сж сжщеврѣменно да произнасятъ на гласъ това, което имъ се обяснява.

Чл. 216. Когато възрастъта на обвиняемиятъ може да има влияние върху това, да ли може да му се вмѣни извършеното въ вина или какво наказание да му се опрѣдѣли, то неговитѣ показания върху годинитѣ му се провѣряватъ чрѣзъ справка въ метрическитѣ книги; ако